

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

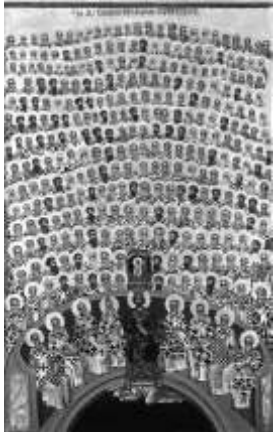
www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΪΟΥ 2015. ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ.

Έτος 8^ον Τεύχος 342

Η πραγματική δόξα

Στο ιερό Ευαγγέλιο της Κυριακής των Αγίων Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου ακούμε ένα τμήμα της λεγομένης αρχιερατικής προσευχής του Κυρίου μας· μιας προσευχής συγκλονιστικής που έκανε ο Κύριος μπροστά στους μαθητές του τη Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ. Εκεί στο υπερώο της Ιερουσαλήμ μετά το Μυστικό Δείπνο ο Κύριος, αφού ύψωσε τα μάτια του στον ουρανό, είπε:

Πάτερ, ήλθε η ώρα να θυσιασθώ για τη σωτηρία του κόσμου. Δέξου τη θυσία μου αυτή και δόξασε τον Υιό σου, για να Σε δοξάσει και ο Υιός σου· για να λυτρώσει όσους πίστεψαν σ' Αυτόν και να τους προσφέρει την αιώνια ζωή. Και αυτή είναι η αιώνια ζωή, το να γνωρίζουν οι πιστοί Εσένα τον μόνο αληθινό Θεό και εμένα που με έστειλες στον κόσμο. Εγώ Σε δόξασα πάνω στη γη. Και με τη θυσία που θα προσφέρω σε λίγο πάνω στο σταυρό, ολοκλήρωσα τελείως το έργο που μου έδωσες να επιτελέσω. Και τώρα που θα φύγω από τον κόσμο αυτό, δόξασέ με και ως άνθρωπο εσύ, Πάτερ, με την δόξα την οποία είχα κοντά σου πριν να δημιουργηθεί ο κόσμος.

Μέσα στη συγκλονιστική αυτή αρχιερατική προσευχή ακούμε τον Κύριο πολλές φορές να μιλάει για τη δόξα του. Σε ποια όμως δόξα αναφέρεται; Όσο κι αν μας φαίνεται παράξενο, ο Κύριος αναφέρεται στη δόξα της σταυρικής του θυσίας που θα ακολουθήσει. Βέβαια ο Κύριος δοξάστηκε και με τα εκπληκτικά θαύματά του, με την αγία ζωή του, με την απaráμιλλη διδασκαλία του, με την Ανάστασή του και την Ανάληψή του.

Όμως η μεγαλύτερη δόξα του Κυρίου μας δεν πραγματοποιήθηκε σ' αυτές τις στιγμές του θριάμβου, αλλά στις τραγικότερες και πιο ταπεινωτικές στιγμές της ζωής του. Ο Κύριός μας ανήλθε στην κορυφή του μεγαλείου του όταν ανυψώθηκε στην κορυφή του Γολγοθά και αποκάλυψε στους ανθρώπους το ανυπέβλητο ύψος της αρετής του. Μιας αρετής που ακτινοβόλησε στον ουρανό, στη γη και τα καταχθόνια. Διότι ο Κύριός μας πάνω στο σταυρό αποκάλυψε στο μεγαλύτερο βαθμό την τέλεια αγάπη του για τα πλάσματά του. Εκεί στην τρομερή αγωνία

του Πάθους έδειξε τη βασιλική του μεγαλειότητα. Με ανεξικακία και υπομονή δοκίμασε όχι μόνο τους αφόρητους πόνους του μαρτυρίου, αλλά και σήκωσε με εγκαρτέρηση το αβάστακτο βάρος των αμαρτιών μας. Ο σταυρός του έγινε το υψηλότερο βήμα της ανθρωπότητας, που διακηρύττει μία δόξα άφθαστη.

Σε τέτοιου είδους δόξα όμως ο Κύριος καλεί και όλους εμάς. Διότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε πλασμένοι για τη δόξα. Δυστυχώς όμως αναζητούμε την καταξίωσή μας σε λάθος δρόμο: στη ματαιότητα, στα τάλαντα, στην εξουσία, στην αναγνώριση. Αυτή όμως η κοσμική καταξίωση είναι ψεύτικη, φευγαλέα. Η αληθινή δόξα βρίσκεται στο δρόμο της θυσίας, στην κοινωνία των παθημάτων του Κυρίου μας. Υψωνόμαστε όταν θυσιαζόμαστε· όταν υπομένουμε πειρασμούς, περιφρονήσεις, συκοφαντίες, αδικίες· όταν ξέρουμε να συγχωρούμε και να ευεργετούμε· όταν σταυρώνουμε καθημερινά τον εαυτό μας και τα πάθη του.

Η ενότητα των πιστών

Στην συνέχεια της αρχιερατικής του προσευχής ο Κύριος προσεύχεται για τους μαθητές του και για όλους του πιστούς. Πάτερ άγιε, λέει, εγώ φανέρωσα το όνομά σου στους ανθρώπους που μου εμπιστεύθηκαν. Απεκάλυψα σ' αυτούς τις αλήθειες που μου έδωσες. Και αυτοί δέχθηκαν τον λόγο σου και πίστεψαν ότι όλα όσα έχω από Σένα προέρχονται και ότι εγώ από Σένα γεννήθηκα. Τη στιγμή αυτή Σε παρακαλώ για εκείνους που μου έδωσες. Εγώ δεν θα είμαι πλέον σωματικώς στον κόσμο. Αυτοί όμως θα είναι. Όσο ήμουν μαζί τους τους φύλαξα. Πάτερ άγιε, φύλαξέ τους με την πατρική σου δύναμη, ώστε να παραμείνουν ενωμένοι μαζί μου και μεταξύ τους. Να είναι ενωμένοι, όπως κι εμείς είμαστε ένα.

Στο δεύτερο αυτό τμήμα της αρχιερατικής προσευχής του ο Κύριος προσεύχεται για όλους τους μαθητές του, ώστε να έχουν μεταξύ τους ενότητα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη επιθυμία του Κυρίου κατά τη συγκλονιστική αυτή ώρα. Να μένουμε όλοι οι πιστοί ενωμένοι μαζί του και μεταξύ μας μέσα στην αγία του Εκκλησία. Και γιατί το επιθυμεί αυτό ο Κύριος τόσο πολύ; Διότι γνώριζε ότι οι αιρετικοί ως λύκοι άγριοι θα ορμήσουν να καταπληγώσουν το σώμα της και θα το κομματιάσουν. Και προσεύχεται για την ενότητα των πιστών, διότι γνωρίζει ότι όταν οι Χριστιανοί χάσουν την ενότητα της πίστεως, χάνουν και τη Χάρη του Θεού, συγκεκριμένα ότι όλοι οι αιρετικοί, Παπικοί, Προτεστάντες και τόσοι άλλοι, δεν είναι μέλη της μίας αγίας Εκκλησίας, και γι' αυτό δεν έχουν τη Χάρη του Θεού, δεν έχουν πραγματικά Μυστήρια, δεν ανήκουν στην Εκκλησία, αλλά είναι αιρετικές ομάδες. Όλοι αυτοί έχουν απομακρυνθεί από τον Χριστό και την αλήθεια του. Και δεν μπορούν να

φθάσουν στον αγιασμό και στη θέωση έξω από τη μία αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία.

Την αλήθεια αυτή τη γνώριζαν πολύ καλά οι άγιοι θεοφόροι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Γι' αυτό και πολέμησαν δυναμικά τον αιρεσιάρχη Άρειο. Διότι κατανοούσαν ότι όποιος δεν είναι ενωμένος με την Εκκλησία, είναι στην πλάνη, είναι στο σκοτάδι, είναι επικίνδυνος. Αυτή την παρακαταθήκη άφησαν και σε μας: να μένουμε άρρηκτα ενωμένοι με τον Χριστό μας και την Εκκλησία του. Διότι ή είσαι ενωμένος με τον Χριστό και ανήκεις στη μία αληθινή Ορθόδοξη Εκκλησία ή είσαι αιρετικός, οπότε είσαι εκτός της Εκκλησίας. Ξεκάθαρα πράγματα!

Χριστιανική Φοιτητική δράση

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΟΣΤΩΦ – Ανάπαυσις της ψυχής κοντά στον Κύριο

Όσο και ν' αναζητάς ανάπαυσι και παρηγοριά σ' αυτόν τον πρόσκαιρο κόσμο δεν θα την βρης. Την ειρήνη και την παρηγοριά μπορεί να τη δώσει στην ψυχή μόνον ο Κύριος, με τη χάρι Του. Όπως ο ίδιος είπε: «Ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την εμήν δίδωμι υμίν· ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν» (Ιω. 14. 27).

Σκέψου, πού και σε ποιά γήινη απόλαυσι θα βρης την ειρήνη και την ανάπαυσι; Πού θα βρης την εσωτερική γαλήνη και τη μόνιμη χαρά; Μήπως στη δόξα; Αλλά σήμερα είσαι τιμημένος και αύριο ατιμασμένος. «Πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου· εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος εξέπεσε» (Ησ. 40. 6-7). Αλλά μήπως στον πλούτο; Όχι μόνο ειρήνη και ανάπαυσι δεν σου χαρίζει, αλλ' αντίθετα πολλή μέριμνα και ανησυχία και ανασφάλεια, μέρα και νύχτα. Οι άνθρωποι σε φθονούν και σε αντιπαθούν, κι εσύ πάλι δεν είσαι ποτέ ικανοποιημένος με όσα έχεις. Θέλεις ν' αποκτάς όλο και περισσότερα, ξεχνώντας πως τίποτε απ' τον πλούτο σου δεν θα σου μείνη. Λέει ο πλούσιος: «"Εύρον ανάπαυσιν και νυν φάγομαι εκ των αγαθών μου", και ουκ οίδε τίς καιρός παρελεύσεται και καταλείψει αυτά ετέροις και αποθανείται» (Σοφ. Σειρ. 11. 19).

«Καθώς εξήλθεν από γαστρός μητρός αυτού γυμνός, επιστρέψει του πορευθήναι ως ήκει, και ουδέν ου λήψεται εν μόχθω αυτού, ίνα πορευθή εν χειρί αυτού... ώσπερ γαρ παρεγένετο, ούτω και απελεύσεται, και τις η περισεία αυτού, ή μοχθεί εις άνεμον;» (Εκκλ. 5. 14-15). Μην ξεχνάς ακόμη πως ο πλούτος γίνεται αφορμή για πολλές αμαρτίες και θανάσιμες πτώσεις, όπως διαπιστώνει και ο απόστολος: «Οι βουλόμενοι πλουτείν επιπτώουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας πολλάς ανοήτους και βλαβεράς, αίτινες βυθίζουσι τους ανθρώπους εις όλεθρον

και απώλειαν» (Α' Τιμ. 6. 9). Γι' αυτό τον λόγο και ο Κύριος αναφώνησε κάποτε με πόνο: «Πώς δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εις την βασιλείαν του Θεού εισελεύσονται!... Ευκοπώτερόν εστι κάμηλον δια τρυμαλιάς ραφίδος εισελθείν ή πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν!» (Μαρκ. 10. 23, 25). Τί θα προτιμήσης, λοιπόν; Τον πρόσκαιρο πλούτο ή τη βασιλεία του Θεού;

Αλλά μήπως θα βρης γαλήνη και ανάπαυσι στη σαρκική ηδονή; Ούτε εκεί υπάρχει. Η σαρκική αμαρτία – το ξέρεις καλά, αν τη δοκίμασες – συνοδεύεται από εσωτερική πικρία, ψυχικό βάρος, συνειδησιακό έλεγχο. Και όταν η ψυχή πωρωθή, τότε επέρχεται η τελεία εγκατάλειψις από τον Θεό και η τελεία υποδουλώσις στη φιληδονία. Κανένα άλλο πάθος δεν υποδουλώνει τον άνθρωπο τόσο σκληρά και αναπόδραστα όσο αυτό. Κι αφού τον υποδουλώση, γεννά μέσα του άπειρα άλλα κακά: τη σκληροκαρδία, την αναισθησία, την αποχαύνωσι, τη βλασφημία, την οργή, τέλος δε και την τελεία απιστία. Ο λόγος του Θεού δεν συγκινεί τις καρδιές των φιληδόνων, Γιατί τ' αγκάθια του πάθους πνίγουν κάθε καλό σπόρο που πέφτει μέσα τους: «...το δε εις τας ακάνθας πεσόν, ούτοι εισιν οι ακούσαντες και υπό... ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι» (Λουκ. 8. 14), εξηγεί ο Κύριος στην παραβολή του σπορέως.

Λοιπόν; Αν στη δόξα δεν υπάρχει ανάπαυσις· αν στον πλούτο δεν υπάρχει ανάπαυσις· αν στην ηδονή δεν υπάρχει ανάπαυσις· τότε πού θ' αναπαυθούμε; Ας ακούσουμε τον ψαλμωδό: «Εν εικόνι διαπορεύεται πας άνθρωπος, πλην μάτην ταράσσεται... Και νυν τις η υπομονή μου; Ουχί ο Κύριος;» (Ψαλμ. 38. 7-8).

Η ελπίδα σου, η προσδοκία σου, η χαρά σου, η ανάπαυσις σου η παντοτινή είναι ο Κύριος. Ο ελεήμων και οικτίρμων και μακρόθυμος, ο πανάγαθος και φιλόανθρωπος, ο Θεός της ειρήνης, ο Θεός πάσης παρακλήσεως, ο Νυμφίος της ψυχής σου, που της κράζει με πόθο: «Ιδού ει καλή, η πλησίον μου, ιδού ει καλή... ελεύση και διελεύση από αρχής πίστεως...» (Ασμα 4.1, 8).

Κράτησε, αδελφέ μου, μέσα στην καρδιά σου και τα λόγια του Κυρίου προς την πολυμέριμνη Μάρθα: «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνάς και τυρβάζη περί πολλά· ενός δέ εστι χρεία· Μαρία δε την αγαθή μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ' αυτής» (Λουκ. 10. 41-42). Άφησε κι εσύ τις βιοτικές μέριμνες. Κάθησε ταπεινά «παρά τους πόδας του Ιησού» και ανάπαυσε την ψυχή σου με τη θαλπωρή της θείας παρουσίας Του. Σου φτάνει αυτό. Υπάρχει μεγαλύτερος πλούτος; Υπάρχει μεγαλύτερη δόξα; Υπάρχει και μεγαλύτερη ηδονή;

*Από το βιβλίο “Πνευματικό Αλφάβητο” του Αγίου Δημητρίου Ροστώφ,
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, 1996*